

2ος ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

2020 – 2021

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΔΑΜΙΑΝΗ ΚΟΥΜΕΝΗ

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ:

«ΜΕ ΔΑΝΕΙΚΑ ΦΤΕΡΑ»

Με δανεικά φτερά

Πέρασαν δώδεκα καλοκαίρια από τότε που ήρθα στον κόσμο. Πάνε δώδεκα καλοκαίρια από τότε που ο αρχηγός του οικισμού απέκτησε τον πρωτότοκο γιο του - ένα παιδί σαν όλα τα άλλα, μα συνάμα μοναδικό. Η μαμή, όπως μου διηγήθηκαν αργότερα, ενημέρωσε τους γονείς μου πως γεννήθηκα νεκρός. Όμως ο πατέρας δεν θέλησε να πιστέψει κάτι τέτοιο. Με πήρε στα χέρια του και μου φύσηξε στο πρόσωπο. Έτσι επανήλθα, άρχισα να αναπνέω και να κλαίω όπως κάνουνε όλα τα μικρά. Σήμερα, όπως και κάθε φορά που έρχεται η μέρα που γεννήθηκα, ο πατέρας περήφανος μου εξιστόρησε και πάλι την ιστορία. Αν και την άκουγα για δωδέκατη φορά, σήμερα ήταν τόσο αλλιώτικη, τόσο ενδιαφέρουσα. Ο κόσμος μού φάνταζε πιο φωτεινός, πιο χαρωπός, πιο παραδεισένιος από κάθε άλλη μέρα. Ο πατέρας μού έφτιαξε ένα καλύβι για να μένω, λίγο πιο πέρα απ' το δικό μας. Τώρα που έγινα άνδρας, καιρός ήταν να αποκτήσω κι εγώ δικιά μου οικογένεια, να μάθω σιγά σιγά τα μυστικά της φυλής και να γίνω άξιος συνεχιστής όσων έκτισε ο πατέρας. Πέρα απ' αυτά όμως, είχα κι ένα άλλο στόχο.!

Η μητέρα μου ήταν αρκετά τολμηρή ώστε, μεγαλώνοντας λίγο, να μου αφηγηθεί ένα τρομερό μυστικό με όσες λεπτομέρειες κατάφερε να αποσπάσει κι αυτή απ' τη δική της μητέρα. Τόσο τρομερό που ποτέ κανείς δεν ανέφερε και που όλοι θέλουν να ξεχάσουν. Σε ηλικία που θα μπορούσα να το χειριστώ με σοβαρότητα, γύρω στα δέκα καλοκαίρια, βεβαιωμένη πως δεν ακούνε ξένα αυτιά, άρχισε να μου εξιστορεί κάτι ασύλληπτο και τρομερό, κάτι που έμοιαζε μαγικό. Κάτι που δύσκολα χωράει ο νους, που δύσκολα πιστεύεις! Η Γη δεν ήταν πάντα έτσι, καταπράσινη και γεμάτη ζωή! Οι παλιοί άνθρωποι είχαν μεταλλικά τέρατα που κάποια έβγαζαν μαύρο καπνό και κατέστρεφε το περιβάλλον. Και άλλα τα χρησιμοποιούσαν για τις μετακινήσεις τους, για να περιπολούνται τη γη, για να φτιάχνουν μια μορφή ενέργειας που ονόμαζαν ηλεκτρισμό. Είχανε τετράγωνες μικρές πλάκες με τις οποίες μπορούσαν να επικοινωνούν, να ελέγχουν σχεδόν τον κόσμο, να μοιράζονται γνώση, ακόμη και να βλέπουν το πρόσωπο του συνομιλητή τους. Κατάφεραν να ταξιδέψουν σε άλλους πλανήτες, ψάχνοντας για νέο τόπο διαμονής για όταν θα είχαν καταστρέψει εντελώς τον παράδεισο που ευτυχώς κληρονομήσαμε. Τρεις μεγάλοι πόλεμοι είχαν γίνει, με τη συμμετοχή όλης της οικουμένης.

Τους είχαν ονομάσει Παγκόσμιους, και αιτία για τους δύο πρώτους ήταν ένα είδος αγαθού, το τρόφιμο για τις μηχανές, με το όνομα πετρέλαιο. Ο τρίτος τουλάχιστον έγινε για πιο σοβαρή αιτία, το νερό. Τα τελευταία χρόνια του παλαιού ανθρώπου το νερό είχε στερέψει. Οι πηγές στερέψανε, το πράσινο δεν υπήρχε, χιλιάδες είδη ζώων εξαφανίστηκαν και δεν εμφανίστηκαν ποτέ ξανά στη ζωή από τότε. Τις κρίσιμες αυτές τελευταίες του στιγμές, ο παλαιός άνθρωπος εξακολουθούσε να κατακτά ό,τι δεν του ανήκε, να καταστρέφει ό,τι τον φιλοξενούσε. Τίποτα δεν σταματούσε τον παλιό άνθρωπο, όπως είπε η μαμά. Μέχρι που μια χρονιά ανατράπηκαν όλα! Ξαφνικά η πορεία του, η ιστορία του όλη, λες και χάθηκε με μιας! Κανείς όμως δεν ξέρει το γιατί. Μόνο κάποιες φήμες πέρασαν από γενιά σε γενιά κι αυτό είναι όλο! Ο παλιός άνθρωπος φύλαγε όλη τη γνώση και τη σοφία του στα μηχανήματα που έφτιαχνε. Λαμπροί επιστήμονες χάθηκαν αφήνοντας στη θέση των ανακαλύψεών τους το απόλυτο κενό. Ξεκινήσαμε από το μηδέν, καθώς ελάχιστα βιβλία καταφέραμε να διατηρήσουμε κι αυτά πάλι δεν ήταν από τότε αλλά παλαιότερα.

Οι φήμες μιλούσαν για κάποιο θανατικό που χτύπησε τους παλιούς ανθρώπους και οι ελάχιστοι που επέζησαν μαζεύτηκαν από όλες τις ηπείρους στο σημείο που έχουμε εμείς τους οικισμούς μα! Και ήταν τόσο λίγοι, που μόλις ακουμπούσαν τον πληθυσμό ενός μικρού νησιού της παλιάς εποχής. Η καταστροφή ένωσε ανθρώπους από όλες τις φυλές, γι' αυτό κι εμείς είμαστε οι απόγονοι της μείξης των παλαιών ανθρώπων όλου του κόσμου και η γλώσσα μας είναι προϊόν όλων των παλαιών γλωσσών. Μόνο ένα τέτοιο αναπόφευκτο γεγονός θα μπορούσε να ενώσει τις φυλές τους. Δεν ήταν σαν εμάς, αλληλέγγυοι και μονιασμένοι. Άλλες φήμες λένε για καταστροφή που αφάνισε τα πάντα κι άλλες, για συνδυασμό των δύο. Κάποιοι σοφότεροι λένε, πως ήταν η οργή των θεών για την απληστία των ανθρώπων. Έτσι, με τον αφανισμό ολόκληρων φυλών, όσοι επέζησαν προικίστηκαν από τους θεούς με αρετές όπως η αγάπη, η συμπόνοια. Έμαθαν να συγχωρούν και να ξεχνούν εύκολα. Σέβονταν και δεν εκμεταλλεύονταν τον πλανήτη, γι' αυτό πρασίνισε και πάλι ξανά. Και οι θεοί χαρούμενοι με αυτή την εξέλιξη άφησαν τους νέους ανθρώπους να ζήσουν ειρηνικά, με μόνη ευχή και κατάρα να μην αυξηθούν πολύ, ξανά στον πληθυσμό, διαφυλάσσοντας έτσι πως δεν θα κατέληγαν πάλι όπως οι πρόγονοί τους. Αυτά λένε οι μύθοι που διηγούνται σπάνια και στα κρυφά οι μεγαλύτεροι. Όλα όμως είναι τόσο αβέβαια. Γι' αυτό έβαλα στόχο ζωής να βρω την αλήθεια για ένα τόσο τρομερό μυστικό που κανείς δεν αναφέρει ποτέ.

Καθάρισα το μυαλό μου από τις σκέψεις και κίνηση. Ως ενήλικας πια, θα επιτηρούσα μια ομάδα νεότερων για να ανοίξουμε μια νέα πηγή πιο κοντά στον οικισμό, για την ευκολία των ηλικιωμένων κατοίκων, όσων δηλαδή έζησαν τριάντα καλοκαίρια. Οι εργασίες είχαν σχεδόν τελειώσει. Δουλειά μου ήταν να μπω απ' το στόμιο του πηγαδιού, όταν ο ήλιος θα είναι

ακριβώς από πάνω του και να κολυμπήσω μέχρι τον πάτο του. Να μετρήσω το βάθος του και στο πιο βαθύ σημείο να κάνω την τελετή ονοματοδοσίας της πηγής στον θεό Άζορι, τον θεό των υδάτων. Έφτασα λίγο πριν ο ήλιος ανέβει ακριβώς πάνω από το στόμιο του πηγαδιού. Χτύπησα με τις γροθιές μου το στήθος μου και ετοιμάστηκα να αναπνεύσω με τα βράγχιά μου. Σήκωσα τα μάτια μου στον ήλιο και βούτηξα βαθιά στα νερά του πηγαδιού.

Σιγά σιγά τα μάτια μου συνήθισαν το σκοτάδι. Αναπνέοντας ανέμελα ένιωθα το ευχάριστο κρύο γαργαλητό του νερού. Το άφησα να παίξει αμέριμνο με τα μαλλιά μου, να φουσκώνει και να κυματίζει τα ρούχα μου. Έπειτα έβαλα μπρος για ακόμη πιο βαθιά, με το γλυκό νερό να γίνεται ακόμη πιο κρύο όσο κολυμπούσα προς τον πάτο του. Έφτασα στα βάθη, άνοιξα το δέμα που κρατούσα κι έβγαλα από μέσα το ειδώλιο του θεού και μια πέτρα που χρησίμευε για κοψίματα. Έκλεισα τα μάτια προσπαθώντας να θυμηθώ την προσευχή κι έπειτα τα άνοιξα πάλι. Και πάνω που ήμουν έτοιμος να αρχίσω την τελετή, ένα μεταλλικό κουτί άστραψε στο μισοσκοτάδο. Κολύμπησα επιφυλακτικά προς το μέρος του. Υδρόβια φυτά και χώμα το είχαν καλύψει από την κορφή ως τα νύχια. Μόνο οι γωνιές του ξεπρόβαλλαν μυτερές και γυαλιστερές ακόμα. Πήρα την πέτρα μου, έκοψα τα φυτά που το κρατούσαν σφιχτά στην αγκαλιά τους. Παραμέρισα τα χώματα, και πάνω στο πάνω μέρος του φάνηκε κάτι ανάγλυφο. Το ψηλάφισα προσεκτικά. Έμοιαζαν με γράμματα. Μπορούσα να ξεχωρίσω στη μέση του ένα σκίτσο, κάτι στρογγυλό με εξογκώματα στην επιφάνειά του, όμοια με τις κορώνες που βλέπαμε να φορούσαν οι παλιοί βασιλείς στις εικόνες των βιβλίων. Σήκωσα το κιβώτιο στα μπράτσα μου. Τέλεσα στα βιαστικά την ονοματοδοσία, όπως ήθελε η παράδοση και ανέβηκα πάλι στην επιφάνεια. Ήταν βαρύ. Χιλιάδες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μου, με κυρίαρχη την περιέργεια για το περιεχόμενο και την προέλευση του κουτιού που βρήκα. Βλέποντας με τα αγόρια θέλησαν να μάθουν τι κουβαλούσα. «Δώρο απ' τον θεό Άζορι θα ναι», απάντησα κοφτά και χώθηκα βιαστικός στην καλύβα μου, να επεξεργαστώ το κουτί.

Το τοποθέτησα με περίσσεια προσοχή στο πάτωμα. Βγήκα τρέχοντας να φέρω μερικά φύλλα και σε ελάχιστες στιγμές το είχα καθαρίσει εντελώς. Στην απάνω πλευρά του, το σκίτσο φαινόταν τώρα πεντακάθαρο, μια σφαίρα με κορώνες. Η επιγραφή, επίσης ευδιάκριτη, **COVID-19**. Δεν γνώριζα τι σήμαινε. Οι υποψίες μου όλο και θέριευαν. Όμως, ίσως δεν ήταν σωστό να ρωτήσω τους μεγαλύτερους... Με χίλια βάσανα το άνοιξα. Το υλικό με το οποίο ήταν φτιαγμένο ήταν πολύ γερό. Θα ήταν, το δίχως άλλο, δημιούργημα παλαιού ανθρώπου. Στη σκέψη αυτή σταμάτησα, πήρα μια ανάσα, έκλεισα γερά τη πόρτα της καλύβας μου και άρχισα να ανοίγω σιγά σιγά το κουτί. Αν και σκουριασμένο εξωτερικά, μέσα έδειχνε ολοκαίνουριο, πεντακάθαρο, στεγνό. Πάνω πάνω είχε ένα μικρότερο σε μέγεθος μεταλλικό αντικείμενο. Από κάτω του, λεπτές σελίδες όπως αυτές που είχαν τα βιβλία της παλιάς εποχής,

έδειχναν ένα τοπίο τρομερό, αποτρόπαιο. Σπίτια πανύψηλα που άγγιζαν τον ουρανό, με τετράγωνα φωτιές, σιδερένια πουλιά στον αέρα και μια γυναίκα πανύψηλη, σαν από πέτρα, στεκόταν φορώντας στο κεφάλι της, με το ένα χέρι τεντωμένο μπροστά να κρατάει ένα πυρσό και στο άλλο χέρι κρατούσε κάτι κοντά στο σώμα της, που έμοιαζε με βιβλίο. Και πιο βαθιά στο κουτί υπήρχε ένα πολύ περίεργο μηχανήμα με σωληνάκια. Απάνω έγραφε: «Για ένα καλύτερο αύριο. Κράτα γερά!». Πήρα πάλι το μεταλλικό αντικείμενο που βρήκα πάνω πάνω. Είχε ένα κόκκινο στρογγυλό σημάδι απάνω του και χωρίς δεύτερη σκέψη το πάτησα. Αμέσως μια λάμψη αναδύθηκε από αυτό και η μορφή ενός αλλόκοτου πλάσματος εμφανίστηκε μπροστά μου λες και ήταν ζωντανή. Η κούραση και η εξάντληση ήταν ευδιάκριτα στο πρόσωπό – ένα πρόσωπο αρκετά μεγαλύτερο από το δικό μας, με λεπτότερα χαρακτηριστικά και πιο λευκό. Ήταν, χωρίς αμφιβολία, μια γυναίκα της περασμένης ανθρωπότητας. Μπροστά στο στήθος της υπήρχε ένα το μηχανήμα με τα σωληνάκια, τα οποία κατέληγαν μέσα της. Έβηξε και στην πρώτη της προσπάθεια να μιλήσει, η φωνή της πνίγηκε αμέσως. Έφερε τα χέρια, ήταν καλυμμένα κι αυτά με σωληνάκια, στο πρόσωπό της. Το ένα κόκκινο σαν αίμα και το άλλο λευκό. Τέλος έστρεψε τα μάτια προς εμένα λες και με αναζητούσε. Συνάντησα το βλέμμα της και ρίγος διαπέρασε το κορμί μου. Τα εκφραστικά αυτά γέρικα μάτια με κάρφωσαν κι έπειτα η γυναίκα άρχισε να μιλά.

«Είμαι μια από τους ελάχιστους επιβιώσαντες της πανδημίας που χτύπησε όλο τον πλανήτη. Μια φρικτή κατάσταση που εύχομαι να μην επαναληφθεί ποτέ. Μια κατάσταση που ζήσαμε από δικό μας λάθος. Μόνο μια ελάχιστη μερίδα ανθρώπων επιζήσαμε, με «δανεικά φτερά», με τεχνητούς πνεύμονες, αφού τους δικούς μας τους κατέστρεψε ο ιός», είπε η γυναίκα δείχνοντας το μηχανήμα με τα σωληνάκια. «Σε μια εποχή που ο πλανήτης μας αιμορραγούσε, όταν το νερό στέρευε και οι πρώτες ύλες μειώθηκαν ασφυκτικά, όταν η προσοχή των μεγάλων χωρών είχε επικεντρωθεί στα πολιτικοοικονομικά τους συμφέροντα, ο ιός που ύπουλα μας συντρόφευε τα τελευταία χρόνια βρήκε ευκαιρία να χτυπήσει ξανά. Τα κράτη είχαν αποδυναμωθεί την τελευταία δεκαετία, κυρίως λόγω του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. Η έλλειψη του νερού δυσκολεύει τους ερευνητές στον αγώνα τους ενάντια στην πανδημία. Τα συστήματα υγείας καταρρέουν το ένα μετά το άλλο. Η διεθνής οικονομία έχει καταρρεύσει από καιρό. Εκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο δεν είχαν καν την τύχη να πεθάνουν με αξιοπρέπεια – οι πιο γνωστές πλατείες του κόσμου έχουν στρωθεί με νεκρά κορμιά.» Η αφήγηση σταμάτησε για λίγο. Η γυναίκα τράβηξε το βλέμμα της από πάνω μου και κοιτώντας στο κενό προσπάθησε να πνίξει ένα λυγμό. «Αφήνω αυτό το σημείωμα, διότι πιστεύω πως η ζωή δεν θα σταματήσει να υπάρχει. Δεν θέλω οι μελλοντικοί άνθρωποι να κάνουν τα δικά μας λάθη. Πιο οδυνηρό κι

από τον πόνο, τον θάνατο και τη φρίκη που προξενούσε η ασθένεια είναι να βλέπουμε η καταστροφή, που η παρουσία μας επέφερε.

«Τις τελευταίες ώρες του αποχαιρετισμού, όταν αντικρίζεις όσα έκανες και όσα αφήνεις πίσω, πριν γυρίσεις παντοτινά τις πλάτες, εκείνη τη στιγμή αναλογίζεσαι τι έχεις κάνει, τι έχεις προσφέρει! Τι αφήνεις πίσω σου! Κι εμείς αφήνουμε μόνο καταστροφή, μιζέρια, πόνο, θλίψη, μίσος, έχθρα. Καθόλου ανθρωπιά. Τον πλανήτη που μας φιλοξένησε, άδειο από τα καλά που μας έχει προσφέρει όλες αυτές τις χιλιετίες της ύπαρξής μας. Και σαν να μην φτάνει αυτό, αφανίσαμε μαζί μ' εμάς και χιλιάδες είδη οργανισμών. Αυτός ο απολογισμός με τρόμαζε. Αυτός ο απολογισμός πονούσε πολύ εμάς, τους τελευταίους...! Περισσότερο κι απ' την αρρώστια!»

Μιλούσε με παράπονο. Πότε πότε έκανε παύσεις για να ξεκουραστεί. Φαινόταν καταβεβλημένη, εξουθενωμένη. Δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια της. «Εξουσιάσαμε τη Γη. Καταστρέψαμε ένα πλανήτη που κάποτε ήταν παράδεισος – μα δεν παίξαμε δίκαιο παιχνίδι. Κι αν καταστρέψαμε τη Γη, δεν θα καταστραφεί αυτή. Εμείς θα καταστραφούμε. Η Γη θα ζωντανέψει ξανά αναδεικνύοντας ένα άλλο είδος ως κυρίαρχο. Εμείς περνώντας, αφήσαμε πίσω μας συντρίμια. Τίποτα καλό για να θυμούνται οι μελλοντικές γενιές, αν υπάρξουν! Όπως είπε ο Μέγας Αλέξανδρος, όταν όλα θα έχουν τελειώσει, σημασία θα έχει τι έκανες! Κι εμείς κάναμε τερατουργήματα, καταστροφές, καταχρήσεις. Ένα είδος τόσο προικισμένο απ' τον Θεό, με τόση νοημοσύνη και ψυχική δύναμη, πώς μπορεί να προκαλέσει όσα κάναμε; Αν αντισταθμίσεις όσα πετύχαμε, στην πραγματικότητα δεν είναι καλά. Είναι απλά λύσεις στα προβλήματα που οι ίδιοι δημιουργήσαμε! Τι κι αν βρήκαμε την θεραπεία του καρκίνου που τόσο λαχταρούσαμε; Οι ίδιοι θέταμε και θέτουμε ακόμα τον ανθρώπινο οργανισμό στο φόβο του καρκίνου με την τροφή, τις συνήθειες και την καθημερινότητά μας. Εξερευνήσαμε νέους πλανήτες για να εγκατασταθούμε σε αυτούς όταν θα έχουμε καταστρέψει ολοκληρωτικά τον δικό μας. Μάταια όλα! Έχουμε χάσει πια την αίγλη μας. Με μια κατεστραμμένη οικονομία, καθόλου σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και καμιά ελπίδα για σωτηρία, εκατομμύρια άνθρωποι άφησαν την τελευταία τους πνοή με αφορμή τον ιό αυτό και διαφορετικές αιτίες ο καθένας. Αλλά πιστεύω, πως η ζωή δεν θα σταματήσει εδώ! Όποιος και να είσαι, από τώρα έχεις στις πλάτες σου ένα νέο βάρος, μια νέα ευθύνη, να διαδόσεις όσα έμαθες, όσο πιο πιστά! Πες στον κόσμο σου να μην επαναλάβει τα δικά μας λάθη. Την αλαζονεία μας! Να προσέχετε! Οι ισορροπίες είναι πολύ λεπτές. Δεν υπάρχουν περιθώρια να επανορθώσετε, όταν γίνει πια το λάθος. Κι ένα μόνο λάθος είναι αρκετό για να γίνει η αρχή του χάους, όπως κάναμε εμείς. Ο κόσμος σε φιλοξενεί. Δεν σου ανήκει! Πες στον κόσμο σου όσα έμαθες. Μην επαναλάβετε τα ίδια λάθη. Μην επαναλάβετε τα λάθη μας!

«Με το ολόγραμμα αυτό σε χαιρετώ. Στο κουτί θα βρεις φωτογραφίες του κόσμου μας. Της πιο γνωστής ίσως πόλης, της Νέας Υόρκης. Με μοντέρνα κτήρια και αεροπλάνα στον αέρα. Θα βρεις ακόμη τους τεχνητούς πνεύμονες, την πιθανή αιτία της ύπαρξής σου. Η Γη σε φιλοξενεί, νέε άνθρωπε. Δεν σου ανήκει. Μην επαναλάβεις τα λάθη μας. Πάρε τα «δανεικά μου φτερά» και να θυμάσαι, όλα είναι εφήμερα.» Η εικόνα της γυναίκας τρεμπόλαιζε και έπειτα έσβησε τόσο απρόσμενα όσο εμφανίστηκε. Φαινόταν μεγάλη σε ηλικία, πολύ μεγαλύτερη απ' τους γηραιότερους του οικισμού – θα έζησε παραπάνω από πενήντα καλοκαίρια. Τα τελευταία λόγια τα είπε λαχανιασμένη.

Το μυαλό μου πηδούσε από σκέψη σε σκέψη σαν χιμπατζής. Το πώς είχαν παρουσιάσει τα γεγονότα οι παλαιότεροι δεν διέφερε πολύ από όσα διηγήθηκε η γυναίκα. Πράγματι, η ιστορία της ήταν τόσο φρικτική που δικαίως δεν ήθελε κανείς να τη συζητήσει – αν και μάλλον ελάχιστοι θα ήξεραν. Εικόνες από το τώρα, τον καταπράσινο παράδεισο, τον τόπο μου κατέκλυσαν το μυαλό μου όσο μελετούσα ξανά και ξανά τις φωτογραφίες, όπως ονόμασε τις σελίδες, της παράξενης εκείνης πόλης. Πόσο γκρίζο, πόση θλίψη, πόση μιζέρια. Καημένη γυναίκα. Να μπορούσα για λίγο να σε φιλοξενήσω στην καλύβα μου, να δεις το πράσινο και την ομορφιά του πλανήτη που τόσο αγάπησες και θρήνησες, να μη λυπάσαι πια! Η φωνή της αντηχούσε στα αυτιά μου ακόμα, βραχνή, πονεμένη να προειδοποιεί. Η καρδιά μου σκίρτησε. Να βγάλω στη φόρα την αλήθεια για ένα μυστικό που κανείς δεν ήθελε να συζητήσει ποτέ ή θα αναστάτωνα τον κόσμο άδικα; Κι αν καταντούσαμε σαν τους παλαιούς ανθρώπους; Πώς ήταν η Γη...! Πώς κατάντησε! Πώς κατάντησε ο ανίκητος παλιός άνθρωπος, να εξαρτάται από ένα μηχανήμα με σωληνάκια. Η παράκληση της γυναίκας ήταν ξεκάθαρη. Πήρα αγκαλιά τα δανεικά φτερά και ξεχύθηκα στο δρόμο. «...μην κάνετε τα ίδια λάθη...»

ΠΑΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ